

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ପ୍ରକୃତ ବୈଷ୍ଣବ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପକ୍କା ବୈଷ୍ଣବମାନେ ଭୋଜନରେ ସଂଯମ ଆଚରଣ କରିବା ସହିତ ପବିତ୍ର ମଧୁସ୍ବ ରହିଥା’ନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଅବଗୁଣଟି ଗୁଣରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଗଲେ ବେତା ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନରୁପୀ ନୌକା ପାରି ହୋଇପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅବଗୁଣ ହେଲା ମୋହ । ମୋହ କାରଣରୁ ସମ୍ବନ୍ଧଧୀମାନଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ଆସିଥାଏ (ମୋହକୃତର ଉଦାହରଣ) । ଯଦି କାହାର କେହି ସମ୍ବନ୍ଧଧୀ ମରିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ୧୨ ମାସ ପର୍ୟନ୍ତ ତା’ଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ମୁହଁ ଘୋଡ଼ାଇ କାନ୍ଦିଥା’ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହିପରି ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୃତି ତୁମ ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିବ, ଦିନ-ରାତି ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ବେତା ପାର ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧଧୀମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି ସେହିପରି ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତ ଅହୋ ସୌଭାଗ୍ୟ... ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଆଜି କହୁଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ବାବା ନୁହଁନ୍ତି ଭିନ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧଧୀରେ ମଧୁସ୍ବ ଭାବିବା ଦରକାର । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ, ଯାହାଙ୍କୁ ଇଶ୍ଵର ପିତା ମଧୁସ୍ବ କହିଥାନ୍ତି, ସେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧୁସ୍ବ ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେବା କାରଣରୁ ଟିକର ମଧୁସ୍ବ ଅଟନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥାନ୍ତି । ଏକଥା ବୁଝାଇବା ଦ୍ଵାରା ବୁଝିବେ ଯେ ସତ୍ୟ ବାବା ଏମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବ କଥା ଏମାନେ ହିଁ ଗୁଣାଉଛନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାବା, ଟିକର ଏବଂ ସଦ୍ଗତି ଦାତା ମଧୁସ୍ବ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧୁସ୍ବ କୁହାଯାଏ । ପିତା, ଟିକର, ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କ ମହିମା କରିବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ହେଉଛୁ ବ୍ରହ୍ମମାକୁମାର-କୁମାରୀଗଣ । ବ୍ରହ୍ମମା ମଧୁସ୍ବ ଶିବବାବାଙ୍କର ରଚନା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ ଚାଲିଛି । ରାଜଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଶିକ୍ଷକ ହେଲେ ନା । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ । ଏଠାରେ ବସି ଏହା ଅଭ୍ୟାସ କରିନିଅ ଯେ ଆମକୁ କ’ଣ କ’ଣ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏହା ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ମଧୁସ୍ବ ଜାଣିଛ ଯେ କାହାର ବେଶୀ ଧାରଣା ହେଉଛି, କାହାର କମ୍ । ଏଠାରେ ମଧୁସ୍ବ ଜ୍ଞାନକୁ ଯେଉଁମାନେ ଅଧିକ ବୁଝିଥା’ନ୍ତି ଓ ଧାରଣ କରିଥା’ନ୍ତି ତାଙ୍କର ନାମବାଲା ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ଉଚ୍ଚତ ପଦ ପାଇଥା’ନ୍ତି । ସଂଯମ ବିଷୟରେ ମଧୁସ୍ବ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବ ହେଉଛ । ବୈଷ୍ଣବ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ନିରାମିଷାସୀ ଅଟନ୍ତି । ମାଂସ, ମଦ ଆଦି ଖାଇ ନଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ବାକି ବୈଷ୍ଣବ ହେଲେ କ’ଣ ହେଲା । ବୈଷ୍ଣବ କୁଳର କହିଥା’ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପିଆଜ ଆଦି ତମୋଗୁଣୀ ଜିନିଷ ଖାଇ ନଥା’ନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ — ତମୋଗୁଣୀ ବସ୍ତୁ କ’ଣ-କ’ଣ ହୋଇଥାଏ । କେହି ଭଲ ମନୁଷ୍ୟ ମଧୁସ୍ବ ଥାଆନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଭକ୍ତ କୁହାଯାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ କହିବେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଦାନ ଆଦି କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କହିବେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା । ଏଥିରୁ ମଧୁସ୍ବ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଯେ — ଆତ୍ମା ହିଁ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରୁଛି ଏଣୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ବା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ନିରଲୋପ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ଭଲ-ଭଲ କଥା ମନେ ରଖିବା ଦରକାର । ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ବ ମହାନ ଆତ୍ମା କହିଥାନ୍ତି । ମହାନ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତେବେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ବି ହୁଅନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଆତ୍ମା ଅଛି । ଶିକ୍ଷିତମାନେ ସିଦ୍ଧ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ବୃକ୍ଷରେ ବି ଆତ୍ମା ଅଛି । କହିଥାନ୍ତି ଖଟ ଲକ୍ଷ ଯୋନିରେ ମଧୁସ୍ବ ଆତ୍ମା ଅଛି । ଆତ୍ମା ନ ରହିଲେ ତେବେ ବୃଦ୍ଧ କିପରି ହେବ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଆତ୍ମା ତ ଜଡ଼ ବସ୍ତୁରେ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏଭଳି କଥା ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଜନ୍ମମରଣସ୍ଥରୁ ଧକ୍କା ଦେଇଦେଲେ ଯେ ତଳକୁ ଆସି ପଥର ହୋଇଗଲା । ଏବେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ମାମେକମ୍ ସ୍ଥାବ କର । ବାସ୍ ତୁମର ଖଟ ଜନ୍ମ ଏବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ଏବେ ତମୋପ୍ରାୟାରୁ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରାୟାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୁଃଖଧାମ ହେଉଛି ଅପବିତ୍ର ଧାମ । ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଧାମ । ଏହା ତ ବୁଝୁଛ ନା । ସୁଖଧାମ ନିବାସୀ ଦେବତାଙ୍କ ଆଗରେ ସମସ୍ତେ ମଥା ଟେକିଥା’ନ୍ତି । ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଏ ଯେ ଭାରତରେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ପଦଧାରୀ ଥିଲେ । ଏବେ ତ ଗାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଗୁଣହୀନ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ଏହିପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧୁସ୍ବରେ କୌଣସି ଗୁଣ ହିଁ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଭିତରେ ମୋହ ମଧୁସ୍ବ ବହୁତ ଥାଏ, ମୁତବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଥାଏ ଇଏ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ପତି କିମ୍ବା ପୁତ୍ର ମରିଗଲେ ତାକୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ବରଷ ସାରା ବହୁତ ମନେ ପକାଇଥାଏ, ମୁହଁ ଘୋଡ଼େଇ କାନ୍ଦିଥାଏ । ଏହିପରି ମୁହଁ ଘୋଡ଼େଇ ଯଦି ପ୍ରେମର ସହ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଦିନ-ରାତି ସ୍ଥାବ କରିବ ତେବେ ନାବ ପାର ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେପରି ପତିକୁ ତୁମେ ସ୍ଥାବ କରୁଛ ଏପରି ମୋତେ ସ୍ଥାବ କରିବ ତ ତୁମର ବିକର୍କ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଏପରି କର ।

ବନ୍ଧବସାକ୍ଷୀମାନେ ହିସାବ ଖାତା ଦେଖିଥା'ନ୍ତି ଆଦି ଏତିକି ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲା, ଏତିକି ଫାଇଦା ହେଲା, ବାଲାନ୍ସ ପରତିଦିନ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି । କେହି ତ ମାସକୁ-ମାସ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଏହା ବହୁତ ଜରୁରୀ ଅଟେ, ବାବା ବାରମ୍ବାର ରୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, ହଜାରଗୁଣା ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, କୋଟି କୋଟି ଗୁଣା ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ, ପଦମ, ଅରବ, ଖବର ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଭାବିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ରୂପେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରୁଥିବେ । ସେମାନେ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ହେବେ । ଏହା ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ରୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ତ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ସ୍ବାଦର କଥା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ହିଁ ଯୋଗ ଅକ୍ଷର କହିଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ବାପା କେବେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କିମ୍ବା ପଚାରିବେ ନାହିଁ ଯେ କ'ଣ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛି ? ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ପିଲାମାନେ ବାପାଙ୍କୁ ସାପ୍ତାହ ମନେ ପକେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ତ ନୀୟମ ଅଟେ । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବାକୁ ପଡୁଛି କାହିଁକି ନା ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏଠାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ବାଦ ରହିବା ଦରକାର । ଏଣୁ ବାବା ଚିତ୍ତର ବି ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ତାହା ମଧୁସ୍ବାସାଧିରେ ଥାଉ । ପରଥମେ ସରବଦା ବାବାଙ୍କର ମହିମାରୁ ଆରମ୍ଭ କର । ଇଏ ଆମର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ୱିତ୍ତ୍ୱର ସଦ୍ଗତିଦାତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟିକରର ଆଦି-ମଧୁ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯାହା ଦୃଢ଼ାଠା ଆମେ ତରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଯାଉଛୁ । ତରିକାଳଦର୍ଶୀ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧୁ ତରିକାଳଦର୍ଶୀ ନୁହନ୍ତି । ଏମାନେ ତରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ କ'ଣ କରିବେ । ତୁମେ ତରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେଉଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ କରାଉଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମଧୁରେ ଜ୍ଞାନ ଯଦି ରହିଥାନ୍ତା ତେବେ ପରମ୍ପରାରୁ ଆସିଥା'ନ୍ତା । ମଝିରେ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି ଏଣୁ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ପାଠ ପଢ଼ାକୁ ଭଲ ରୂପେ ସମରଣ କରିବାର ଅଛି । ତୁମର ମଧୁ ସରବୋଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହେଉଛି । ତୁମେ ସ୍ବାଦ କରୁନାହିଁ, ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛ ତେଣୁ ମାୟା ଚାପୁଡ଼ା ମାରିଦେଉଛି । ୧୨ କଳା ସମ୍ପୁରଣ ହେଲେ ବିନାଶର ସାମଗ୍ରୀ ତିଆରି ହେବ । ସେମାନେ ବିନାଶ ପାଇଁ ଏବଂ ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ପଦ ପାଇଁ ପରସ୍ପର ହେଉଛ । କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଲଢେଇ ହୁଏ ନାହିଁ, କୌରବ ଏବଂ ଯାଦବଙ୍କର ଲଢେଇ ଲାଗିଥାଏ । ତ୍ରାମାନ୍ୟାରେ ପାକିସ୍ଥାନ ବି ହୋଇଗଲା । ତାହା ମଧୁ ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଜନ୍ମ ହେଲା । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ସବୁ ପରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ ହେବା ଦରକାର ନା । ଭାରତ ପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ରକ୍ତର ନଦୀ ବହିବ ତା'ପରେ ପୁଣି ଘିଅର ନଦୀ ବହିବ । ଏବେ ଦେଖ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି । ଅମ୍ଳ ସହର ଦେବ ନାହିଁ ତ ଲଢେଇ କରିବୁ । ଏ ପାଖରେ ଯାଅ ନାହିଁ ଏହା ଆମର ରାସ୍ତା ଅଟେ । ଏବେ ସେମାନେ କ'ଣ କରିବେ । ଷ୍ଟିମର କିପରି ଯିବ! ପୁଣି ପରସ୍ପର ରାସ୍ତା କରନ୍ତି, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ରାସ୍ତା ପଚାରିଥିବେ । ସାହାଯ୍ୟର ଆଶା ମିଳିଥିବ, ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧୁରେ ମିଳିମିଶି ଝଗଡ଼ା ସମାଧାନ କରି ଦେଇଥିବେ । ଏଠାରେ ପୁଣି ଗୃହଯୁଦ୍ଧ ଡ୍ରାମାରେ ଫିକ୍ସ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ବହୁତ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୁଅ । ଏଠାରୁ ବାହାରି ଘରକୁ ଗଲା ପରେ ପୁଣି ଭୁଲି ଯାଅ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ଆସିଛ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ । ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଲେ ସେମାନଙ୍କ ପାଳନାର ବନ୍ଧନରେ ରହିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଠାକୁ ତ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିଛ । ଯେତେ ରୋଜଗାର କରିବ ସେତେ ଭଲ ଅଟେ । ରୋଜଗାରରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଆସିଛ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଝୋଲି ଭରିବା ପାଇଁ । ଗାଈଥାନ୍ତି ମଧୁ ଭୋଜନାଥ ଭରି ଦିଅ ଝୋଲି । ଭକ୍ତ ତ ଶତକ୍ରତ୍ୱ ଆଗରେ ଯାଇ କହନ୍ତି ଯେ ଝୋଲି ଭରିଦିଅ । ସେମାନେ ପୁଣି ଶିବ ଓ ଶତକ୍ରତ୍ୱକୁ ଜଣେ ବୋଲି ବୁଝିଥା'ନ୍ତି । ଶିବ-ଶତକ୍ରତ୍ୱ ମହାଦେବ କହିଦେଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ମହାଦେବ ବଡ଼ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏଭଳି ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ବହୁତ ବୁଝିବାର ଅଛି ।

ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରୁଝାଯାଉଛି ଯେ — ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ, ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ପାଠ ପଢ଼ିବା ଦୃଢ଼ାଠା ମନୁଷ୍ୟ ସୁଧୁରି ଯାଆନ୍ତି । ଚାଲିଚଳଣ ମଧୁ ସୁଖଦାୟୀ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପାଠ ପଢୁଛ । ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ପଢିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପଢ଼ାଅଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ମଧୁ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ କହିବ ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ସେ ପୁଣି ହୋଇ ଗଲେ ବଡ଼ ମମ୍ମା, ଯାହା ମଧୁରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରନ୍ତି । ମାତା-ପିତା ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । କେତେ ଗୁପ୍ତ କଥା ଅଟେ । ଯେପରି ତୁମେ ପଢୁଛ ସେହିପରି ମମ୍ମା ମଧୁ ପଢୁଥିଲେ । ମମ୍ମାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ଟ ପୁତ୍ରୀ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା । ହୁସିଆର ଥିଲେ ତେଣୁ ତ୍ରାମାନ୍ୟାରେ ସରସ୍ୱତୀ ନାମ ରଖାଗଲା । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟେ । ସାଗର ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀର ମେଲା ମଧୁ ଲାଗିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମବାବା ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ମାଆ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମ ମଧୁର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା କେତେ ଉଚ୍ଚକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ତ କାହାକୁ ସ୍ବାଦ କରିବାର ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ମଧୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଦୁଇଜଣ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛୁ । ବ୍ରହ୍ମବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମୁଁ ମଧୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛି । ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ରହୁଛି ନା । ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛି ତେଣୁ ସାଥରେ ଦେଖୁଛି । ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଯେପରି ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ ମାଳିକ ହୋଇ ବୁଲୁଛି । ଯେପରି ମୁଁ ହିଁ ଏହା କରୁଛି । ମୁଁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛି । ଦେହ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାପ ଏବଂ ପୁଅ ଯେପରି ଏକ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଖୁବ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ବାସ୍ତବରେ ମମ୍ମା ବାବା ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଘରେ ବି ମାଆ ବାପା ବହୁତ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ନିଶ୍ଚିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ପାଇବେ ତେଣୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଦରକାର । ଯେପରି ବାବା

ଅପକାରୀ ଉପରେ ବି ଉପକାର କରନ୍ତି, ଏହିଭଳି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର । ଏହାର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ବୁଝିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଆଉ କାହା କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । କେହି କିଛି କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲାପରି ରୁହ । ତୁମେ ସମିତହାସ୍ୟରେ ରହିଲେ ସେ ଆପେ ଅଣ୍ଡା ହୋଇଯିବେ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ଯଦି କେହି କ୍ରୋଧ କରୁଛନ୍ତି ତ ତୁମେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଫୁଲ ଚଢ଼ାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଭଭାବନା ଦିଅ । ମନରେ ଭାବ ତୁମେ ଅପକାର କରୁଛ, ମୁଁ ଉପକାର କରୁଛି । ବାବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସମଗର ବିଶ୍ୱାସ ମନୁଷ୍ୟ ମୋର ଅପକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ମୋତେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି କେତେ ଗାଳୀ ଦେଇଥାନ୍ତି ମୁଁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପକାରୀ ଅଟେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସଭିତ୍ତଙ୍କର ଉପକାରୀ ଅଟ । ତୁମେ ମନେ ପକାଅ — ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ, ଏବେ କ'ଣ ହେଉଛି! ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛି, ସଂକଳ୍ପ-ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ଅନେକଙ୍କୁ ଘରେ ବସି ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତକାରରେ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ କି ? ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବୁଦ୍ଧି ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହି ନୂଆ ଦୈବୀ ବୁଦ୍ଧି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ନା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଆମର ଦୈବୀ ଫୁଲର ବଗିଚା ତିଆରି ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ଆସିବେ, ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ୮୪ ଜନମ ବି ସେମାନେ ହିଁ ନେବେ । ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ପୁଣି କେଉଁଠୁ ଆସିବେ । ଉତ୍ତମରେ ଯେଉଁ ଅଭିନେତା ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି କେହି ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ କରିବାରୁ ବିରତି ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରିଥାଏ । ଆତ୍ମା କେବେ ଘୋରି ହୁଏ ନାହିଁ । ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇନଥାଏ । ବାବା ବସି ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ସୁଖଦାୟୀ ହୁଅ । ମାଆ କହିଥା'ନ୍ତି ନା ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କର ନାହିଁ । ବେହଦର ପିତା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱାଦର ଯାତ୍ରା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ସେ ଯାତ୍ରା ତ ଜନମ ଜନମାନଙ୍କର କରି ଆସିଲା ପୁଣି ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରକାର ସିଦ୍ଧି ତଳକୁ ଖସି ପାଏ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ରୁହାଣୀ ଯାତ୍ରା । ତୁମକୁ ପୁନଃ ମୃତ୍ୟୁଲୋକକୁ ଆସିବାର ନାହିଁ । ସେ ଯାତ୍ରାରେ ତ ଫେରିଆସି ପୁଣି ଯେଉଁଠି ଥିଲେ ସେହିପରି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଯାଉଛୁ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁନଃ ହେବ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି । ଦୁନିଆ ଏକ ଅଟେ ବାକି ତାରକା ଆଦିରେ କୌଣସି ଦୁନିଆ ନାହିଁ । ଉପରକୁ ଯାଇ ଦେଖିବା ପାଇଁ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଥା'ନ୍ତି । ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁ ପିଟୁ ମୃତ୍ୟୁ ସମମୁଖରେ ଆସିଯିବ । ଏହା ସବୁ ଅଟେ ବିଜ୍ଞାନ, ଉପରକୁ ଯିବେ ପୁଣି କ'ଣ ହେବ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ସାମନାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଉପରକୁ ଯାଇ ଠାବ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ବମ୍ବ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଦେଖ କିପରି ଅଟେ । ଭାବିଥାନ୍ତି କେହି ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ବିଶ୍ୱାସପୂର୍ବ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, ସେତେ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତ ଅଟ ନା । ଭଗବାନ ନିଜର ସନ୍ତାନ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ମାନିଥାନ୍ତି, ରାଧାକୁ ଏତେ ମାନି ନଥା'ନ୍ତି । ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ନାମ ଅଛି । ରାଧାଙ୍କର ନାମ ନାହିଁ । କଳସ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅନେକ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ସରସ୍ୱତୀ ତୁମେ ହିଁ ଅଟ । ଦେବୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆରଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଯେପରି ବାବା ଅପକାରୀର ମଧ୍ୟ ଉପକାର କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେହି କିଛି ଖରାପ କଥା କହୁଛି ତେବେ ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ରୁହ, ହର୍ଷିତମୁଖ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏକ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସୁଖଦାୟୀ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରିବାର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ରୂପକ ଝୁଲାମୁଣିକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତନରେ ଭରପୁର କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପର ବ୍ରତ ଦ୍ୱାରା ମନୋବୃତ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହୁଅ । ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ରୂପୀ ସିଂହାସନ ଏତେ ପବିତ୍ର ଅଟେ ଯାହାକି ତାହା ଉପରେ କେବଳ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବସିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରତା ବା ଅମର୍ୟାଦା ଆସିଯାଏ ସେମାନେ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପତନ ମାର୍ଗରେ ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପର ବ୍ରତ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ମନୋବୃତ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ କର । ବୃତ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନରୂପୀ ସୃଷ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ବା ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପର ବ୍ରତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଫଳ ହେଲା ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁଠାରେ ସର୍ବଶକ୍ତି ରହିଛି ସେଠାରେ ନିର୍ବିଘ୍ନ ସଫଳତା ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***